

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22869/2023
15.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца „Biostent“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Бане Јанев, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Борко Васојевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1052/23 од 26.04.2023. године, у седници одржаној 15.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1052/23 од 26.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1052/23 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3132/18 од 01.12.2022. године, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 02.03.2022. године (став први изреке), одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тражено да се утврди да је ништава и да не производи правно дејство потврда од 18.01.2018. године о повраћају новца, коју је ББ у име тужиоца издао АА (став два), обавезан је тужени да тужиоцу изврши повраћај новчаног износа од 2.425.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 22.06.2018. године до исплате (став три) и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 417.350,00 динара (став четири изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1052/23 од 26.04.2023. године одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против става првог изреке наведене првостепене пресуде, а првостепена пресуда потврђена у ставовима трећем и четвртном изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи

као посебној ревизији применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, само уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У ревизији се одређено не указује на испуњење тих услова у овој правној ствари.

Правноснажном пресудом одлучено је о обавези туженог да врати тужиоцу новчани износ који му је у јануару 2018. године уплаћен на текући рачун без основа и није враћен тужиоцу, применом правила о стицању без основа из члана 210. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана пресуда у примени материјалног права, као и наводе изнете у ревизији туженог, Врховни суд је оценио да у конкретном случају није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе, како се ревизијом предлаже. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, те то не може бити питање оцене доказа којом су обухваћене исправе и други докази изведени у поступку. Оспоравањем оцене доказа оспорава се у суштини утврђено чињенично стање, а то не може бити разлог ни за редовну ревизију, према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 401. став 1. ЗПП. Наводи ревизије делом се односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Ценећи разлоге туженог за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из цитиране одредбе члана 404. став 1. ЗПП да се дозволи одлучивање о ревизији као посебној.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 28.06.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 2.425.000.00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (курс износио 1 ЕУ/118,0810 РСД), одговара динарској противвредности 20.536,92 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић